מקורות פרשת חיי שרה ה'תשפ"ו

איך החיים הקשים של שרה היו שווים לטובה?

1. **בראשית כג,ב:** ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון... ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. - **רש"י:** 'ויבא אברהם' - מבאר שבע [היכן שחנה אחרי העקדה, ככתוב בסוף הפרשה הקודמת 'וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדיו אל באר שבע']. ונסמכה מיתתה לעקידה, שעל ידי בשורת עקידה שנזדמן בנה לשחיטה, וכמעט לא נשחט, פרחה רוחה ומתה.

אור החיים: 'ויהיו חיי שרה... **שני חיי שרה**' - כיון שמתה מחמת צער (העקדה), יגיד הכתוב באומרו 'שני חיי' **ששלמו שני חייה שנקצבו לה** ורק היה זה סיבה שמתה על ידה.

ליקוטי שיחות לה/345: ע"פ תורה - אי אפשר שתבוא רעה מתורת ומצוות הבורא, כי אם אדרבה על ידי זה **נמנעה** רעה. לכאו"א **נקצב** משך חייו עלי אדמות... ולולא ההזמנה דהנפטרת ע"ה לחגיגת הספר תורה, הייתה נמצאת בהתקפת לב שלה ברחוב או בבית נכרים ועכ"פ זרים שלא בנוכחות רופאים וידידים ודתיים ושברגעים האחרונים שלה שמעה דברי עידוד וראתה פנים דבני ישראל ידידים... ואפשר דאחד הטעמים **האמיתיים** שעוררו מן השמים לנדב ספר תורה הוא בכדי שעי"ז תהיה **עליית** הנשמה דהצעירה מתוך שלווה פנימית ובבית יהודי שבפתחו מזוזה שכתוב בה 'שמע ישראל ה' אחד'... לכן להכניסו לבית הכנסת בקשר לשלושים **להלוויית** הנ"ל. וכנראה שיש לו ולזוגתו שליט"א זכויות גדולות ביותר, שזיכום במצווה הכי גדולה להקל רגעיו האחרונים של בן אדם ולטפל במת מצווה (עד שבא האמבולנס), שבשביל זה מוציאים כוהן גדול ביום הכיפורים מקודש הקודשים.

שיחות מוסר תשל"א מד: הקב"ה הכניס את אברהם לתוך הניסיון אט-אט, כפירש"י על 'ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק': 'את בנך' - אמר לו שני בנים יש לי. 'את יחידך' - אמר לו זה יחיד לאמו וזה יחיד לאמו. 'אשר אהבת' - אמר לו את שניהם אני אוהב. אמר לו 'את יצחק'. ולמה לו גילה לו מתחילה? שלא לערבבו פתאום ותזוח דעתו עליו ותיטרף. למדנו שגילה לו הקב"ה את הבשורה טיפין טיפין [ואולי השתהה בין האמירות] ובאותן השהיות **הסתגל אברהם** ויכול היה להתגבר על אהבתו ליצחק. לא כן שרה אמנו שנודעה לה **פתאום** הקרבת יצחק ולא עמד ליבה.

אגרות קודש ט ב'תרנב: כמו שבכל מלחמה, קל יותר לנצחה בתחילתה מאשר לאחרי שכבר נתחזק השונא, וכלשון הזוהר (ח"ג פז,ב) על הפסוק 'מפני שיבה תקום' - שמזדקן בו היצר הרע ולכן עצת התורה **'מפני** [כמו לפני] שיבה תקום', הרי גם בנידון דידיה כן הוא, שבהקדם היותר אפשרי עליו לבטל טענות יצר הרע ולבטשו, כמבואר הדרכים בזה בספר תניא קדישא בפירוש מאמר רז"ל 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע', ואז יצליח הן בלימוד התורה והן בקיום המצות ובירא שמים.

2. **בראשית כג,א:** ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. - **רש"י:** נכתב 'שנה' בכל כלל וכלל, לומר שכל אחד נדרש לעצמו: בת ק כבת כ לחטא - מה בת כ לא חטאה שהרי אינה בת עונשין [בעונשי שמים עד גיל עשרים] אף בת ק' בלא חטא. ובת כ כבת ז ליופי. 'שני חיי שרה' - כולם שווים לטובה.

ליקוטי שיחות ה/99 והערה 25: מדברי רש"י 'כולם שווים לטובה' מובן שבכל רגע לא הייתה לה אפשרות לחטא ולהעדר היופי. עולה השאלה הרי היה זמן של "אחרי בלותי" [זקנה והתכחשות הגוף]? ירידה זו התבטאה גם בעניין של חטא, כדברי רש"י (יז,יז): 'שרה לא האמינה ולגלגה'?

בראשית רבה נח: רבי עקיבא היה יושב ודורש והציבור מתנמנם. ביקש רבי עקיבא לעורר אותם ואמר: מה ראתה אסתר שתמלוך על מאה עשרים ושבע מדינה? תבוא אסתר שהיתה בת בתה של שרה שחייתה מאה עשרים ושבע שנה ותמלוך על מאה עשרים ושבע מדינה.

3. **שפת אמת תרנו ריש פרשתנו:** 'כולן שוין לטובה' והוא מדת **ההשתוות**, שהיא מעלה גדולה להיות אדם עומד בתמימותו בכל מה שעובר עליו. בתחלת ימיה עברו כמה זמנים קשים ברעבון ובלקיחתה לפרעה ואבימלך, ובסוף ימיהם היה להם כל טוב - ולא נעשה בה שום שינוי בכל השינוים האלה.

ליקוטי שיחות ה/100 ובשולי הגיליון: המדרש מקדים 'כשם שהם תמימים כך **שנותם** תמימים', כלומר, למרות שהחיים נמצאים תחת שינויים של זמן, בכל זאת השינויים עצמם הם **חלק מהתמימות** ('שנותם' מלשון 'שינוי' הם תמימים). שכן דווקא השינויים בגוף, מדגישים בהמשך הזמן את עצם הנשמה **שלמעלה משינוי**. עד"ז בנוגע ל'ותצחק שרה', כי בצדיקים, ה'חטאים' (רק חסרון האור, במדרגות דקדושה גופא) הם **בשביל העלייה שאחרי זה** ולכן ה'שינויים' עצמם 'תמימים'.